

az ellenség üldözése közben bevonult Kizilagacs községbe, 16 kilométerre Mustól keletre. E harc folyamán egy hadnagyot és több mint 200 főnyi legénységet fogtunk el, hét ágyut, köztük két 15 centiméteres tőrakot, 5 tábori ágyut és gépfegyvereket zsákmányoltunk. A centrumban és a balszárnyon nem volt jelentősebb hadművelet.

Az egyiptomi frontról nem érkezett jelentés. (M. T. I.)

Banfield újabb bravurja.

— Lelőtt egy olasz repülőgépet. —

BUDAPEST, augusztus 7. (Közli a miniszterelnöki sajtóosztály.) Augusztus hatodikán délelőtt Banfield sorhajóhadnagy repülőgépével hosszabb légi csata után a triesi öböl felett 2600 méter magasságban lelőtt egy olasz nagy harci (Caproni) repülőgépet. Evvel a negyedik ellenséges repülőgépet győzte le. A repülőgép Sistianánál lezuhant és elégett; a bennülők közül egy hadnagy meghalt, egy altiszt súlyosan és egy altiszt könnyen megsebesült.

HAJÓHADPARANCSNOKSÁG.

Lefújt román hadgyakorlat

BASEL, augusztus 7. A Baseler Nachrichten jelenti Bukarestből: A román krízis valószínűleg eltorlódott. A konzervatív vezérek hosszú és többszöri audienciája különös következményekkel járt. A hadgyakorlatot is, amelyet egy királyi dekrétum megkerülésével hadiállapotban kellett volna megtartani, lefújták.

Ellentámadásunk növekedése a kárpáti fronton.

Bécs, augusztus 7. A főhadiszállásról jelenti a N. W. Journal haditudósítója: A kárpáti fronton előnyomulásunk szélességben is terjed. Most támadásunk és előnyomulásunk vonala a kirilibabai tó völgyétől egészen a Felső-Pruth völgyéig terjed és Delatyrtól délnyugatra a Fehér-Cseremosz mentén előrejutottunk a Jablonicától délre levő térségig.

Anglia újabb erőszakoskodásai Hollandiában.

Rotterdam, augusztus 7. A Nieuwe Courant ingerülten tiltakozást fejez ki az angol kormány ellen a Hollandia gazdasági önállósága ellen intézett hallatlan támadásai miatt s így ír:

— Az angol partnár föltartóztatják gabonaszállító hajóinkat, mert az amerikai cég, mely a gabonát berakta, az angol kormány fekete listájára került. Ugy látszik, hogy ez a tény németalföldiek számára is lehetetlenné teszi, hogy a céggel kereskedelmi összeköttetést tartsanak fenn. A Bataviasch Handelsblad egyik előfizetője közli a Nieuwe Rotterdamse Couranttal, hogy május közepe óta nem kapja kézhez az említett lapot, noha a többi indiai lapok rendszeren megérkeznek Hollandiába. Kitünt, hogy a gyarmatügyi minisztérium sem kapja már a lapot. Az előfizető azt kérdezi, vajjon annak a következménye ez, hogy a lap az angol fekete listára került s vajjon az angol cenzurára van-e bízva, hogy a holland miniszter számára átengedhetnek-e egy lapot, vagy sem.

Gabonabeszerzési csoportokat alakítsanak a vásárlók.

(Levél a szerkesztőséghez.) A Délmagyarország vasárnapi számában cikk jelent meg arról, hogy Szegeden nagy a tülekedés a vásárlási igazolványok után. Mindenki siet megszerezni azt a jogositványt, hogy gabonát szerezhessen be, mert tudvalevőleg, aki október 15-ikéig nem váltja ki a vásárlási igazolványt, az nem vásárolhat gabonát. A szegedi közönség nagy buzgalommal látja el magát vásárlási igazolványokkal és úgy látszik, határozott szándéka, hogy jól előre védekezze a lisztinség ellen. A vásárlási igazolványok birtokában azonban a közönség szomorú tapasztalatra jutott, amire a Délmagyarország cikke nagyon helyesen fölhevítette a figyelmet. Ez a szomorú tapasztalat pedig az, hogy a vásárlási igazolványtól a gabonabeszerzésig igen fáradsalmas és költséges utat kell megtenni. A helyzet ugyanis az, hogy aki gabonát akar vásárolni, annak ki kell mennie a gazdákhoz. Mert most a paraszt nagy ur, nem hozza be a tanyáról a gabonát a városba, hogy itt nyomban kész is legyen a vásár. A békében a gazdák el akarták adni a gabonát, most pedig nem nagyon keresik a vásárlók kedvét. Ez furának látszik, ugy-e, pedig a háborús állapotok között igen érthető, aminek a nyitját nem nagy fejtöréssel lehet megállapítani. Szóval a városban gabonát nem lehet vásárolni és ha a közönség nem segít magán, a vásárlási igazolványokat hiába váltotta ki és október 16-ikán aztán vissza kell szolgáltatni anélkül, hogy gabonát szerezhettünk volna be.

De hát miért nem lehet gabonát beszerezni, mikor zsebemben van a vásárlási igazolvány? Talán mincsen gabona? Dehogy. Egyszerűen azért, mert nem tudunk érte menni. Többre kerülne a leves, mint a hus. A fuvar, az utánjárás annyi költséget emésztene föl, hogy azt a pár métermázsá buzát, amit a vásárlási igazolvány alapján beszerezhetnénk, tulmagas áron kellene megfizetnünk, amit egy-egy család nem bír el. Nagyon helyes, hogy a Délmagyarország ezt az anomáliát feltűntette, mert az emberek bámulatos nemtörődömsége napirendre tér a legéletbevágóbb dolgokon is és — bár bosszusan és szitkozódva — belenyugodnék abba is, hogy a következő évben gabona nélkül maradjon. Elvégre — így okoskodnának a legtöbben — én eleget tettem azzal, hogy a vásárlási igazolványokat kiváltottam, arról már nem tehetek, hogy gabonához nem tudok jutni, mert én csak nem lóthatok-futhatok a gazdák után!

Nem nagy jóstehetség kell ahoz, hogy ilyen körülmények között a város gabonellátása körül súlyos nehézségek fognak fölmerülni. Nem szabad tehát tétlenül bevárni a gabonabevásárlásra kitűzött határidőt, hanem sürgősen össze kell fogni és a vásárlási igazolványokkal ki kell menni a tanyákra. Amit egy ember nem tehet meg, többen keresztülvihetik. Gabonabeszerzési csoportokat kell alakítani. Száz-százötven métermázsá gabonát már könnyebben be lehet szerezni és a vásárlási mellékiadások tizenöt-husz ember között osztatnának föl.

Azt a pár koronát, ami a beszerzési csoport egy tagjára a külön költségek fejében esnek, mindenki meg tudná fizetni, aki gabonát akar beszerezni. Ezeket a beszerzési csoportokat mielőbb meg kell alakítani. A termelők szolidaritásával és felfüggetlenségével szemben a vásárlóközönségnek szervezkednie kell. Csodálatos, hogy a lakosság a háború keserves tapasztalatai után még mindig nem tudta ezt kellőképpen megtanulni.

Szerkesztő urnak készséges hiva: A beszerzési csoport egyik leendő tagja.

A háborús drágaság a szegedi kézmű és divatárúüzletekben

— A háború előtti és a mostani árak. —

(Saját tudósítónktól.) Amióta háború van, állandó téma lett a drágaság. Akárhol megfordul az ember, mindenütt arról beszélnek, hogy a drágaság már tűrhetetlen és hogy az újabb és újabb áremelkedéseket már nem lehet birni. Az újságok hasábjait irnak a drágaság elleni védekezésről, mert bizonyos szükségleti cikkeknek az áremelkedés nem a háborús helyzetnek, hanem főként a kapzsiságnak a szüleménye. De — sajnos — a legtöbb esetben a drágaságnak oly okai vannak, amelyeket, amíg a háború tart, nem lehet megszüntetni. Különösen az oly szükségleti cikkeknek mutatkozik ez, amelyek tengerentúli behozatalra szorulnak, a hadsereg részére lefoglaltaknak és ahol az anyag és munkahiány veri föl az árakat, persze nem olyan magasra, mint amilyen magasságban büszkélkednek. A kézmű- és divatárucikkek is ezek közé tartoznak. Ezeknél a cikkeknek az árdragulást főként az anyagihiány és a meglévő anyagkészletek horribilis áremelkedése okozza. Így például a gyapjunak az ára hihetetlenül felszökött, mert Amerikából a behozatal a háború óta megszűnt és a nagynehezen beszerzett nyersanyagot a gyárak a katonaság részére dolgozzák fel. Tudvalevő, hogy a gyárak most csaknem kizárólag a hadsereg számára vannak üzemben, a polgári lakosság szükségleteinek kielégítéséről nem gondoskodhatnak, aminek természetes következménye a kézműárak és szövetek nagy áremelkedése. A pamut- és gyapjuárak drágulásának kisebb részben a spekuláció is oka.

A drágaság valódi méreteiről csak akkor nyerhetünk tiszta képet, ha a mai árakat a háború előtti árakkal összehasonlítjuk. Hogy ezt megteheszük, néhány szegedi kereskedőhöz fordultunk információért. A háború előtti és a jelenlegi árakat a következő adatok tüntetik föl:

A pamut méterje háború előtt 2, most 10 K, jobb gyapjuszövet méterje háború előtt 8—10, most 40—50—60, egy vég vászon háború előtt 10, most 50—55, egyszerű munkásruha háború előtt 24, most 52—60, jobb férfiföltöny háború előtt 40, most 100—120, gyermekruha háború előtt 8, most 22—26, egy csikos nadrág háború előtt 8, most 20—22, egy dupla gallér háború előtt 0.50, most 1.70, kézelő háború előtt 0.70—2, ing háború előtt 3, most 9—20, kalap háború előtt 2—3, most 7—10, cipő háború előtt 16—20, most 50—60, esernyő háború előtt 3, most 8.—, zsebkendő háború előtt 1, most 1.50 korona.

A nyakkendő ára alig emelkedett valamivel, mert a selyem csak kevéssel lett drágább. A divatárucikkek áremelkedésének a már említettek mellett az is oka, hogy a mellékcikkek is megrágultak; drágább lett a borax, a keményítő. A kalapkészítéshez szükséges serlak 1000 százalékkal emelkedett. Egy kiló cipőtálp 60 korona. És még így sem lehet kapni. Magyarországon és Ausztriában a cipőtálp teljesen kifogyott.